

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 9C/118/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213215288
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Gašpirová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2016:1213215288.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave, v konaní pred samosudcom Mgr. Zuzanou Gašpirovou, v právnej veci navrhovateľa: B. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Na T.Q. XX/E, J., t.č. bytom X. X/XX, B., O. O., zastúpená: Mgr. Zinou Hlbočanovou, advokátkou, Vajnorská 20, Bratislava, proti odporcom: 1. L. P., nar. X.XX.XXXX, bytom L. XX, J., 2. B. P., nar. X.X.XXXX, bytom L. XX, J., obaja zastúpení: GHS Legal, s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 47 232 544, Lazaretská 3/A, Bratislava, o uloženie povinnosti strpieť výkon práva bývania, takto

rozhodol:

Súd konanie voči odporcovi v 1.rade **z a s t a v u j e** .

Odporca v 2.rade **j e p o v i n n ý** strpieť výkon práva bývania a užívania 2-izbového bytu č. X-X.XX, nachádzajúceho sa na X.poschodí bytového domu súp.č. XXXXX na ulici Na T. XX/E v J., zapísaného na LV č. XXXX, vedenom Okresným Ú. J., katastrálny odbor, navrhovateľkou až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu, a navrhovateľka je v ňom oprávnená bývať a užívať ho až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu.

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Návrhom, doručeným súdu dňa 20.5.2013 sa navrhovateľka domáhala voči odporcovi v 1. rade uloženia povinnosti strpieť výkon práva bývania užívania 2-izbového bytu č. X-X.XX nachádzajúceho sa na X.poschodí bytového domu s.č. XXXXX na ulici Na T. XX/E v J., zapísanom na LV č. XXXX vedenom Správou katastra pre HM SR Bratislavu (ďalej len " byt") a povinnosti umožniť tento navrhovateľke užívať a bývať v ňom. Zároveň sa domáhala náhrady trov konania. Svoj návrh odôvodnila tým, že po uzavretí manželstva s odporcom, spolu bývali vo vyššie špecifikovanom byte, ktorý odporca nadobudol do vlastníctva pred uzavretím manželstva. Navrhovateľka v byte nemala nahlásený trvalý pobyt, nakoľko odporca s týmto nesúhlasil. Dňa 11.5.2013 navrhovateľka odchádzala z bytu k rodičom, kde v tom čase boli aj maloleté deti. V tento večer prišiel odporca domov podráždený, búchal dverami a vecami a potom sa z bytu vzdialil. Vzhľadom k tomu, že odporca dlhšie voči navrhovateľke správal agresívne a zo strachu pred možným fyzickým atakom, rozhodla sa odísť k rodičom do C.. Navrhovateľka čakala pred domom na taxík, keď prišiel odporca, začal jej nadávať, kričať po nej a naháňať ju po ulici. Navrhovateľke sa podarilo sadnúť do taxíka, odporca tento sledoval. Nakoľko navrhovateľka mala strach, rozhodla sa ísť na políciu, kde vyššie opísané skutočnosti nahlásila. Po tom, ako ju polícia vypočula, počkala na príchod svojho brata B. T.. V čase, keď bola na polícii jej prišla od odporcu sms správa v znení : " Tu na L. XX-R. už nikdy nevstúpiš do môjho bytu. Je vymenený kľúč, ostaň v osade, odkiaľ si prišla, zlodejka, zlatokopka." Navrhovateľka podala na odporcu trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytového priestoru. Požiadala políciu o uvedenie do bytu, aby mohla pre seba a deti vziať najnutnejšie veci. Polícia tak bola ochotná urobiť

so súhlasom odporcu. Po dostavení sa k bytu nemohla navrhovateľka kľúčom otvoriť dvere a zistila, že odporca prekódoval zámok. Po zazvonení odporca otvoril, trval na tom, aby mu odovzdala kľúče, čo neurobila. V čase príchodu do bytu sa tam okrem odporcu, nachádzali jeho dvaja synovia a ďalšie tri neznáme osoby. Navrhovateľka zobrala len najnutnejšie veci, nakoľko ju súrila polícia a prítomné osoby v byte ju z neho vyhánali. Dňa 13.5.2013 o 22.10 hod. išla navrhovateľka spolu s bratom do bytu, dvere však otvoriť nemohla, na klopanie a zvonenie dvere nik neotvoril. Opätovne šla do bytu dňa 14.5.2013 avšak rovnako sa do neho nedostala. Dňa 19.5.2013 sa telefonicky kontaktovala s odporcom v 1.rade a žiadala ho sprístupniť byt, nakoľko sa tam nachádzali lekárske správy detí, lieky a školské veci. Odporca v 1.rade jej len povedal, že nie je doma a zložil telefón. Následne za asistencie polície sa navrhovateľka opätovne pokúšala dostať do bytu, avšak neúspešne, kľúčom sa dvere otvoriť nedali. Navrhovateľka zdôraznila, že ako manželka odporcu v 1.rade má právo v byte bývať. V byte zostali jej osobné veci, ako aj veci detí. Maloletá T. nemohla dňa 13.5.2013 nastúpiť do školy, nakoľko nemala školské pomôcky. Navrhovateľka musela deti nechať u rodičov, ona rovnako prespávala u nich alebo brata v J., avšak u neho, keďže ide o nájomný byt, nemohla ubytovať deti. Konanie odporcu v 1.rade považovala navrhovateľka za určitú formu domáceho násillia a psychického nátlaku na jej osobu.

Odporca v 1.rade sa k návrhu na začatie konania vyjadril písomne, podaním, zo dňa 4.7.2013. Súdu oznámil, že dňa 28.6.2013 bol podaný návrh na rozvod manželstva s navrhovateľkou. Právo navrhovateľky na bývanie v byte zaniká rozvodom manželstva. Dňa 11.5.2013 navrhovateľka odvieďa bez vedomia a súhlasu odporcu v 1.rade deti zo spoločnej domácnosti. Po návrate do bytu odporca v 1.rade zistil, že v byte chýbajú všetky hodnotné veci, vrátane šperkov a hotovosti ako aj osobné veci navrhovateľky a detí. Vzhľadom k tomu, že manželstvo účastníkov je iba formálnym zväzkom a neplní žiadnu funkciu, je vynucovanie práv vyplývajúcich z manželstva zo strany navrhovateľky správaním, ktoré nemôže požívať súdnu ochranu. Odporca v 1.rade poukázal na to, že odporca nie je vlastníkom bytu a nemá ho v dispozícii. Nie je teda nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v konaní.

Podaním, doručeným súdu dňa 22.8.2013, navrhovateľka označila v konaní odporcu v 2.rade a žiadala jeho pripustenie do konania. Zároveň upravila žalobný návrh tak, že žiadala o uloženie povinnosti obom odporcom a to spoločne a nerozdielne. Svoj návrh odôvodnila tým, že odporca v 1.rade v priebehu súdneho konania previedol vlastnícke právo k bytu na odporcu v 2.rade B. P. a to darovacou zmluvou, pričom vklad bol povolený dňa 21.6.2013. Prevod vlastníckeho práva k bytu považovala navrhovateľka za účelový. Odporca v 1.rade po prevode vlastníckeho práva k bytu v tomto naďalej býva, čím je naďalej daná jeho pasívna vecná legitímácia. Nakoľko odporca v 1.rade je naďalej užívateľom bytu, nie je dôvod, prečo by byt nemala užívať aj navrhovateľka. Navrhovateľka i maloleté deti sú naďalej odkázané na bývanie v spornom byte a táto skutočnosť je odporcovi v 1.rade známa. Právny dôvod bývania navrhovateľky v byte vyplýva z manželského vzťahu s odporcom. Ochrana navrhovateľky je však daná aj voči odporcovi v 2.rade, na ktorého prešla spolu s vlastníctvom bytu povinnosť strpieť právo bývania a jeho užívania navrhovateľkou až do času zabezpečenia jej primeraného náhradného bytu. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenia § 713 ods. 1 a § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka a prípustnosť analógie v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Uznesením č.k. 9C 118/2013-96 zo dňa 8.10.2013, právoplatným dňa 13.1.2014 v súvislosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 678/2013-119 zo dňa 18.12.2013, súd pripustil, aby do konania na strane odporcu vstúpil ako ďalší účastník konania B. P., nar. X.X.XXXX.

Uznesením č.k. 9C/118/2013-222 zo dňa 13.1.2014 súd pripustil zmenu petitu návrhu tak, že nový petit návrhu znie: " Odporcovia v 1.a 2.rade sú povinní strpieť výkon práva bývania a užívania 2-izboého bytu č. X-X.XX nachádzajúceho sa na X.poschodí bytového domu s.č. XXXXX na ulici Na T. XX/A E. J., zapísaného na LV č. XXXX vedenom Okresným Ú. J., katastrálny odbor, navrhovateľkou až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu, a navrhovateľka je v ňom oprávnená bývať a užívať ho až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu."

V rámci písomného podania zo dňa 25.10.2013 odporca v 1.rade vyslovil názor, že navrhovateľka dňa 11.5.2013 dobrovoľne opustila byt, čím sa vzdala práva na bývanie v ňom. Nie je pravdivé tvrdenie, že v byte sa nachádzajú osobné veci navrhovateľky. Byt nadobudol odporca v 1.rade za účelom zabezpečenia bývania odporcu v 2.rade po dovŕšení jeho 18.roku. Tento účel naplnil darovaním bytu odporcovi v 2.rade, ktorý ho nadobudol v dobrej viere a nezaťažený právami tretích osôb. Potvrdil, že užíva byt dočasne a to na základe nájomnej zmluvy. Úmyslom odporcu v 2.rade je užívanie bytu alebo

jeho prenajatie za účelom dosiahnutia zisku. Odporca v 2. rade nie je s navrhovateľkou v žiadnom príbuzenskom vzťahu a vyhovením návrhu by sa zasiahlo do jej vlastníckych práv. Odporca v 1.rade si na svoje náklady zabezpečil samostatné bývanie a navrhovateľke nič nebráni si ho zabezpečiť rovnako. Navrhovateľka okrem toho mala možnosť bývať aj u svojich príbuzných. Navrhovateľka sa z bytu odsťahovala dobrovoľne a je nemysliteľné, aby sa navrhovateľka odsťahovávala a nasťahovávala k odporcovi v 1.rade podľa jej momentálnych potrieb a aby sa odporca v 1.rade tomuto prispôboval. Takéto konanie odporuje dobrým mravom.

V rámci svojich ďalších podaní navrhovateľka uviedla, že konaním odporcu v 1.rade sa ona ako aj jej deti ocitli bez domova. Bol to odporca v 1.rade, ktorý prekódoval zámok na dverách. V priebehu súdneho konania uviedla, že je ubytovaná dočasne o svojho brata. Právo bývania je podľa názoru navrhovateľky, osobitným zákonným právnym vzťahom užívania bytu a zaniká v tomto prípade až zabezpečením zodpovedajúcej bytovej náhrady. Nie je pravdou, že by opustila dobrovoľne spoločnú domácnosť. Voči odporcovi bolo vedené trestné stíhanie vo veci úmyselného prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu bytu alebo nebytovému priestoru, ktorého výsledkom bolo vydanie trestného rozkazu.

V rámci svojich ďalších podaní odporcovia poukázali na skutočnosť, že navrhovateľka neprejavuje vôľu zotrvať s manželom v spoločnej domácnosti. Toto je zrejmé už z jej postoja zo dňa 11.5.2013, predneseného pred policajným orgánom, kde v zmysle záznamu z tohto dňa sa navrhovateľka vyjadrila, že podala žiadosť o rozvod manželstva s odporcom v 1.rade. Tiež uviedla, že si potrebuje vziať svoje osobné veci a veci detí z bytu, pretože v C. ich nemá. Podľa názoru odporcov sa navrhovateľka jasne vyjadrila, že nechce ďalej žiť s odporcom v 1.rade, opustila spoločnú domácnosť a prejavila vôľu žiť do rozvodu u svojich rodičov v C.. Navrhovateľka mala dostatok času odniesť si svoje veci a veci detí a nedomáhala sa možnosti zostať v predmetom byte ale možnosti odniesť si veci. V byte po jeho vypratání navrhovateľkou nezostali žiadne jej veci ani veci detí. Šikanóznosť podaného návrhu je zrejmá aj z toho, že práva užívať byt sa domáha navrhovateľka výlučne pre seba a nie pre maloleté deti. Odporca v 2.rade nie je nositeľom pasívnej vecnej legitímácie v konaní, nakoľko nemá k navrhovateľke žiadny rodinnoprávny vzťah. Byt je už užívaný treťou osobou. Vyhovenie návrhu by predstavovali neprímeraný zásah do ústavných práv tak odporcu v 2.rade ako aj tretej osoby užívajúcej byt.

Opakovane odporcovia zdôrazňovali neexistenciu pasívnej vecnej legitímácie odporcu v 1.rade v konaní, kedy tento nemôže disponovať vecou, ku ktorej nemá vlastnícke právo. Rovnako nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia ani odporca v 2.rade, nakoľko navrhovateľka vypratala nehnuteľnosť dobrovoľne.

V priebehu konania odporcovia poukázali aj na to, že navrhovateľka sa nachádza v zahraničí, preto nemá skutočný záujem ani potrebu bývať v spornom byte. Má dlhodobu zabezpečenú bývanie inde. V priebehu konania došlo rovnako k rozvodu manželstva navrhovateľky a odporcu v 1.rade, čím zanikli všetky rodinnoprávne vzťahy. Podľa názoru odporcov súd v tomto prípade musí vychádzať z účelu právnej normy a nesmie poskytnúť ochranu zjavne šikanóznemu konaniu navrhovateľky. V prípade navrhovateľky sa vzhľadom na všetky okolnosti, nesleduje cieľ predpokladaný právnou normou a to zabezpečenie práva bývania osobám, ktorým hrozí vypratanie. Ďalej argumentovali tým, že navrhovateľka nepreukázala naliehavý právny záujem na úprave práv a povinností účastníkov konania, ktorý vychádza z bezprostrednej potreby náhrady bývania. Toto má totiž navrhovateľka zabezpečené.

Odporcovia v priebehu konania oznámili súdu, že poskytl navrhovateľke primeranú bytovú náhradu. Do spisu založili vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady zo dňa 6.2.2016 zo strany odporcu v 2.rade a vyhlásenie o uzatvorení zmluvy o nájme bytu zo strany spoločnosti M. R. D..O..M... Zdôraznili, že vyššie uvedené predložili len z procesnej opatrnosti, pričom návrh na začatie konania považujú naďalej za nedôvodný. Navrhovateľka vo svojom vyjadrení zo dňa 14.3.2013 namietala, že z čiastočného výpisu z listu vlastníctva ponúkanej nehnuteľnosti je zrejmé, že vo vzťahu k ponúkanému bytu je vedená plomba, ktorej zavkladovanie bolo predložené do katastra pred tým, ako spoločnosť M. R. D..O..M.. učinila vyhlásenie, ktoré odporcovia pripojili k svojmu vyhláseniu o zabezpečení bytovej náhrady. Nie je vylúčené, že predmetom plomby je prevod vlastníckeho práva k bytu, čím by mohlo dôjsť k zmene vlastnícka nehnuteľnosti. Nie je vylúčené, že odporcami zabezpečená bytová náhrada sa ukáže neskôr ako nereálna. Okrem toho právny zástupca odporcov, na ktorého sa navrhovateľka obrátila, sa vyhýba poskytnúť navrhovateľke informáciu o tom, ako sa môže navrhovateľka skontaktovať so spoločnosťou M. R., D..O..M.. a to napriek tomu, že mu oznámila, že sa snažila s touto spoločnosťou kontaktovať

písomne, avšak odpovede sa nedočkala. Navrhovateľka uviedla, že jej právna zástupkyňa sa obrátila listom zo dňa 17.2.2016 na spoločnosť M., R., D..O..M.. a túto požiadala o zaslanie návrhu nájomnej zmluvy. Táto spoločnosť na list neodpovedala, poštu si na adrese sídla neprebrala. Preto sa obrátila na právneho zástupcu odporcov a požiadala ho o zaslanie návrhu nájomnej zmluvy a zaslanie telefonického a emailového kontaktu na spoločnosť M. R. D..O..M... Súčasne dopytovala právneho zástupcu odporcov, nech jej oznámi, čo je predmetom plomby na byte, ktorý má byť poskytnutý ako bytová náhrada. Tento list právny zástupca odporcov prevzal dňa 3.3.2016. Následne dňa 4.3.2016 požiadala navrhovateľka (prostredníctvom svojej právnej zástupkyne) o zabezpečenie obhliadky bytu a urgovala zaslanie nájomnej zmluvy. Na tento email odpovedal právny zástupca odporcov, ktorý uviedol, že spoločnosť M. R., D..O..M.. nezastupuje a preto sa k jej otázkam vyjadriť nemôže. Navrhovateľka nemala objektívnu možnosť jednať so spoločnosťou M. R. D..O..M... V súvislosti s poskytovanou bytovou náhradou navrhovateľka ďalej poukázala na to, že z písomného vyhlásenia o uzatvorení zmluvy o nájme bytu nie je reálne možné zistiť, či predmetný byt má príslušenstvom a aké, nemožno zistiť v akom stave je byt, ani výšku plnení a úhrad. Okrem uvedeného nájom má byť dojednaný len na dobu určitú 6 mesiacov, čo nepostačuje. Ponúkaný byt je rozlohou menší ako byt, určenia práva užívania ktorého sa navrhovateľka domáha, a pozostáva len z jednej obytnej miestnosti. Okrem toho výška mesačného nájomného je neprímerane vysoká. Ďalej je obsahom vyhlásenia aj to, že nájomca sme užívať byt výlučne sám a nesmie ho sprístupniť tretím osobám. Navrhovateľka sa však stará o dve maloleté deti, preto aj v tomto smere sú podmienky ponúkaného nájmu neprijateľné. Navrhovateľke teda nebola zabezpečená primeraná bytová náhrada tak, ako to vyžaduje zákon. Odporcovia, v rámci písomného vyjadrenia zo dňa 4.4.2016 poukázali na to, že navrhovateľke uplynula od doručenia vyhlásení o zabezpečení bytovej náhrady 30 dňová zákonná lehota na vyjadrenie sa. Navrhovateľka ponúkanú bytovú náhradu neprijala, preto jej nárok na zabezpečenie bytovej náhrady zanikla. Vyhlásenie spoločnosti M., R. D..O..M.. obsahovalo všetky zákonné náležitosti, obsahovalo identifikáciu bytu, pričom špecifikácia jeho vybavenia, príslušenstva atď je už predmetom nájomnej zmluvy. Nakoľko došlo k rozvodu manželstva medzi navrhovateľkou a odporcom v 1.rade, k prechodu vlastníckeho práva k bytu na odporcu v 2.rade, navrhovateľke nemohlo vzniknúť voči odporcovi v 2.rade právo v rozsahu dlhšom ako 6 mesiacov. Navrhovateľka sa temer dva roky po rozvode manželstva domáha práva nastáňovať sa späť do bytu vo vlastníctve tretej osoby, z ktorého sa dobrovoľne odsťahovala. Okrem toho zdôraznili, že v súčasnej dobe si záujemca o byt môže kedykoľvek nájsť a prenajať byt. Navrhovateľka žije v zahraničí, kde má aj nahlásený trvalý pobyt. Nemôže byť preto splnený účel zákona a to chrániť osoby, ktoré sú povinné byť vypratáť a ktoré nemajú zabezpečené bývanie. Nakoľko navrhovateľka ponúkaný náhradný byt neprijala, jasne to osvedčuje, že jej cieľom je spôsobovať v konaní obštrukcie a navyšovať nehospodárne náklady. Taktiež zdôraznili, že ponúkaný byt svojou rozlohou a vybavením spĺňa požiadavky riadne bytovej náhrady a hoci je rozlohou menší ako byt, v ktorom navrhovateľka žila s odporcom v 1.rade, tento má plniť bytové požiadavky výlučne navrhovateľky, teda jednej osoby. Rovnako považovali výšku nájomného za primeranú vzhľadom na kvalitu bytu. Odporcovia zdôraznili, že vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady má všetky zákonné náležitosti. Je irelevantné, či na ponúkanom byte viazne nejaká plomba.

Na pojednávaní konanom dňa 2.12.2015 zobrala navrhovateľka svoj návrh na začatie konania voči odporcovi v 1.rade späť. Odporca v 1.rade špekulatívne previedol vlastníctvo k bytu na odporcu v 2.rade, čím došlo k potrebe rozšírenia návrhu voči odporcovi v 2.rade a procesnej zmene návrhu. Zároveň žiadala, aby súd vzhľadom na všetky okolnosti prípadu nepriznal odporcovi v 1.rade náhradu trov konania. Bol to odporca v 1.rade, ktorý svojim konaním zapríčinil podanie návrhu na začatie konania, pričom k prevodu nehnuteľnosti pristúpil z dôvodu podania návrhu navrhovateľkou. Podaním, doručeným súdu dňa 4.5.2016 žiadala navrhovateľka opätovne o pripustení späťvzatia návrhu na začatie konania voči odporcovi v 1.rade. Ako dôvod späťvzatia návrhu označila tú skutočnosť, že odporca v 1.rade v priebehu súdneho konania previedol vlastnícke právo k bytu darovacou zmluvou na odporcu v 2.rade. Odporca o podaní tohto návrhu na začatie konania, spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, sa dozvedel už telefonickým dopytom sa súd, pričom túto skutočnosť uviedol do návrhu na začatie konania o rozvod manželstva. Nie je preto pravdivé jeho tvrdenie, že byt previedol ešte pred doručením návrhu na začatie konania a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Odporca v 1.rade nesúhlasil so zastavením konania z dôvodu späťvzatia návrhu. Mal totiž záujem na meritórnom rozhodnutí vo veci, ktoré mu zabezpečí istotu, že ani v budúcnosti sa navrhovateľka nebude domáhať voči nemu rovnakého uloženia povinnosti. Opätovným podávaním návrhov zo strany navrhovateľky, by došlo k objektívnemu zníženiu hodnoty nehnuteľnosti, za čo by všetkým

budúcim nadobúdateľom nehnuteľnosti zodpovedal odporca v 1.rade. Okrem toho uviedol, že nedal navrhovateľke dôvod vziať návrh na začatie konania späť a uplatňovaný nárok považuje od začiatku konania za nedôvodný. Ním vynaložené trovy boli preto účelne vynaložené na bránenie svojho práva.

V rámci záverečnej reči právna zástupkyňa navrhovateľky zdôraznila, že podaním návrhu na začatie konania sa navrhovateľka domáhala súdnej ochrany voči odporcovi v 1.rade, ktorý jej znemožnil prístup do bytu tým, že prekódoval zámok na dverách a tak jej ako aj jej maloletým deťom bránil byť užívať. Odmietal ho sprístupniť, preto sa navrhovateľka náhle ocitla bez domova. V byte zostali aj osobné veci navrhovateľky a maloletých detí. Od tohto momentu musela navrhovateľka prebývať, kde sa dalo a kde ich prichýlili. Opätovne poukázala na právoplatný trestný rozkaz, ktorým bol odporca v 1.rade uznaný za vinného zo spáchania úmyselného prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona. Je podľa názoru navrhovateľky zrejmé, že odporca v 1.rade dňa 11.5.2013 prekódoval zámok na dverách bytu úmyselne a tak zabránil navrhovateľke a jej dvom deťom v jeho užívaní. Navrhovateľka sa viackrát pokúšala do bytu bezúspešne dostať. Nie je pravdou, že by navrhovateľka byt opustila dobrovoľne. Po podaní návrhu na začatie konania ako aj návrhu na nariadenie predbežného opatrenia odporca v 1.rade špekulatívne previedol vlastnícke právo k bytu na svojho syna odporcu v 2.rade. Týmto vyvolal potrebu rozšírenia návrhu o odporcu v 2.rade. Odporca v 1.rade však byt aj po jeho prevode užíval, čo sám potvrdil tým, že súdu oznámil, že tento užíva na základe nájomnej zmluvy. Navrhovateľka, v čase podania návrhu na začatie konania manželka odporcu v 1.rade, odvodzovala svoje právo bývať v predmetnom byte od práva odporcu v 1.rade ako v tom čase výlučného vlastníka bytu. Napriek tomu, že skutočnosť, že navrhovateľka a jej deti trvalo v tomto byte uspokojovali svoje bytové potreby, bola odporcovi v 2.rade známa, prijal dar od odporcu v 1.rade. Týmto prešla na neho povinnosť strieť bývanie navrhovateľky v byte analogicky podľa § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súdna prax však stanovila, že použitie analógie podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka patrí aj rozvedenému manželovi s prihliadnutím na znenie ustanovenia § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľka je odkázaná na bývanie v spornom byte, do ktorého jej odporca v 1.rade násilne zamedzil prístup a ktorý následne previedol na odporcu v 2.rade. Právo navrhovateľky bývať v byte až do zabezpečenia primeraného náhradného bytu vyplýva teda priamo z ustanovenia § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Konaním odporcu v 1.rade sa navrhovateľka a jej deti dostali do stavu tiesne, kedy prebývali kde sa dalo a táto situácia sa nezmenila. Navrhovateľka nemá doposiaľ vyriešenú bytovú otázku, v súčasnej dobe býva v O. u známeho, ktorý ich prichýlil a umožnil jej bývať bezodplatne, čím jej pomohol v núdzi. Po tom ako odporcovia predložili vyhlásenie spoločnosti M. R. D..O..M.. o zabezpečení bytovej náhrady sa navrhovateľka, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne márne písomne obrátila na túto spoločnosť ako aj na právneho zástupcu odporcov. Objektívne teda nemala možnosť jednať s touto spoločnosťou, z čoho možno vyvodiť, že odporca v 2.rade len predstieral zabezpečenie bytovej náhrady, ktorá sa ukázala ako čisto formálna ponuka. Ak by to tak nebolo, odporca v 2.rade resp. jeho právny zástupca by zaslal právnej zástupkyne navrhovateľky návrh nájomnej zmluvy a poskytol jej kontakt na spoločnosť tak, ako ho o to písomne žiadala. Toto však neurobil a vyhýbal sa poskytnúť navrhovateľke kontakt na túto spoločnosť. Podľa názoru navrhovateľky, bolo úplne legitímne domáhať sa predloženia kvalifikovaného návrhu nájomnej zmluvy, aby sa s týmto mohla oboznámiť o to viac, že samotné vyhlásenie neobsahovalo popis príslušenstva bytu ani výšky úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu. Rovnako legitímna bola aj žiadosť o poskytnutie kontaktných údajov na spoločnosť M. R., D..O..M... Okrem toho navrhovateľka upozornila na to, že ponúkaná bytová náhrada nebola primeraná, nakoľko sa malo jednať len o nájom na dobu určitú a to 6 mesiacov. Navyše nájom obsahoval podmienku, že byt môže užívať výlučne navrhovateľka, čo je neprijateľné, nakoľko sa táto stará o dve maloleté nezaopatrené deti. Navrhovateľka ani jej maloleté deti nemajú vyriešenú bytovú otázku a podľa jej názoru nie je možné požadovať, aby jej rodinní príslušníci a známi poskytovali do užívania svoje nehnuteľnosti za účelom dočasného riešenia jej bytovej otázky. Keďže konaním odporcu v 1.rade v podstate došlo k vyhodeniu navrhovateľky a jej detí na ulicu, z jeho strany ani zo strany odporcu v 2.rade nedošlo k poskytnutiu primeranej bytovej náhrady v zmysle zákona, návrh navrhovateľky je v plnom rozsahu dôvodný.

V rámci záverečnej reči právny zástupca odporcov zdôraznil, že navrhovateľka sa dňa 11.5.2013 definitívne a dobrovoľne odsťahovala z bytu, kde pred tým spoločne žila s odporcom v 1.rade a ich dvoma deťmi. Už pred odchodom z tohto bytu postupne vysťahovávala svoje veci ako aj veci detí a dokonca aj veci odporcu v 1.rade, ktorú mal určené na podnikanie ako aj ďalšie hodnotné hnutelné veci. Týmto konaním sa pripravovala na odchod zo spoločnej domácnosti, kedy okrem iného tiež čerpala

nevýhodné úvery v banke, ktoré musel splácať odporca v 1.rade, požadovala od odporcu v 1.rade neprimerané vreckové. Dňa 11.5.2013 išla navrhovateľka na políciu s cieľom spôsobiť nepríjemnosti odporcovi. Následne sa dožadovala vstupu do bytu v sprievode polície. Za jej prítomnosti ako aj prítomnosti iných svedkov si odniesla veci z bytu, pričom sa odporcovi v 1.rade vyhrážala, že ho o všetko pripraví. Spôsob, akým navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť neumožňuje ani najmenšiu pochybnosť o tom, že navrhovateľka nemala záujem zotrvať v spoločnej domácnosti. Z bytu odniesla všetky svoje veci ako aj veci maloletých detí a to vo veľkých vreciach. Podaním návrhu na začatie konania navrhovateľka len realizovala svoje vyhrážky vyhlasované pri odchode z bytu. Odporca v 1.rade po odchode navrhovateľky z bytu tento daroval odporcovi v 2.rade, pričom v čase darovania nevedel, že navrhovateľka voči nemu vedie súdne konanie. Okrem toho tento úmysel mal oveľa skôr, o čom navrhovateľka vedela. Manželstvo medzi odporcom v 1.rade a navrhovateľkou bolo právoplatne rozvedené dňa XX.X.XXXX. Odporca v 1.rade byt neužíva ani v tomto nebyva. Navrhovateľka má potrebu bývania pre seba a svoje deti trvale zabezpečenú a to v O., kde deti navštevujú základnú školu, preto nie je daný ani minimálny predpoklad, že by mala navrhovateľka úmysel vrátiť sa do J.. Je nepravdivé tvrdenie navrhovateľky, že konaním odporcu v 1.rade sa ocitla s deťmi na ulici, keďže deti ako aj navrhovateľka pravidelne, už pred jej odchodom zo spoločnej domácnosti, trávili víkendy u rodičov navrhovateľky a jej odchod z bytu bol dlhodobo pripravovaný. Právny zástupca poukázal aj na obsah výpovedí navrhovateľky v trestnom konaní, kde navrhovateľka viac krát menila a dopĺňala svoju výpoveď, pričom v jej výpovediach vznikli viaceré rozpory. Je však zrejmé, že z bytu odišla na základe vlastného rozhodnutia v čase, keď v tomto nebol odporca v 1.rade prítomný, pričom jej deti sa nachádzali v rozhodnom čase u jej rodičov, kde ich sama navrhovateľka poslala so svojim bratom. Odporca v 1.rade navrhovateľku z bytu nevyhodil, ani od nej nežiadal, aby sa odsťahovala a ani jej nebránil v jeho užívaní. Podľa názoru odporcov bolo celé konanie navrhovateľky ciele a smerujúce k poškodeniu odporcu v 1.rade. K vydaniu právoplatného trestného rozkazu právny zástupca odporcov podotkol, že celé trestné konanie, iniciované navrhovateľkou, bolo pre odporcu v 1.rade stresujúce a preto sa zdržal možnosti ďalšej aktívnej obrany. Predmetné trestné rozhodnutia však nehovoria nič o dobrovoľnom vystaňovaní sa navrhovateľky z bytu, ale len o údajnom následnom bránení v jeho užívaní. Čo sa týka právnej argumentácie, poukázal právny zástupca odporcov na znenie ustanovenia § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom toto poskytuje ochranu osobám, ktoré užívajú aj po rozvedení manželstva byt, v ktorom počas manželstva žili s manželom, od ktorého odvodzovali svoje právo bývania. Znamená to, že sa jedná o osoby, ktoré trvalo a konštantne (bez vystaňovania) užívali byt, v ktorom žili s manželom. Nakoľko sa navrhovateľka ešte počas trvania manželstva rozhodla z bytu vystaňovať, nie je možné aplikovať toto ustanovenie na skutkový stav preukázaný v tomto konaní. Je preto nutné aplikovať ustanovenie § 703 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Počas trvania manželstva sa stal odporca v 1.rade nájomcom bytu, avšak v tomto čase už s navrhovateľkou ako manželia trvale nežili. Právo spoločného užívania bytu manželmi podľa § 175 ods. 3 Občianskeho zákonníka nevznikne, ak manželia spolu trvale nežijú. Navrhovateľke a odporcovi v 1.rade preto nevznikol spoločný nájom bytu, nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady. Rovnako je nutné uviesť, že ak bytová potreba rozvedeného manžela je vyriešená inak, súd nemusí viazať vypratanie bytu na zabezpečenie bytovej náhrady. Ak by bola povinnosť vypratania bytu viazaná na zabezpečenie bytovej náhrady aj v tých prípadoch, v ktorých síce zákon sám takéto právo priznáva, ale okolnosti konkrétneho prípadu preukazujú, že právo bývania ustupujúceho nájomcu je plne a natrvalo uspokojené iným spôsobom, došlo by v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka k rozporu výkonu práv a povinností. Navrhovateľka má plne a natrvalo uspokojené právo bývania v zahraničí, preto je nutné vyhodnotiť návrhu na začatie konania ako šikanózný a uplatnený nárok v rozpore s dobrými mravmi. Právny zástupca odporcov zhrnul svoju právnu argumentáciu do niekoľkých základných bodov. V prvom rade zdôraznil, že navrhovateľka stratila právo domáhať sa práva užívania a práva bývania v predmetnom byte momentom prevodu vlastníckeho práva odporcu v 1.rade na odporcu v 2.rade. Navrhovateľke nevznikol spoločný nájom bytu ako manželke odporcu v 1.rade, nakoľko v dobe vzniku nájomného vzťahu medzi odporcom v 1.rade a odporcom v 2.rade navrhovateľka a odporca v 1.rade spolu trvalo nežili v spoločnej domácnosti. Rozvodom manželstva došlo k zániku možnosti navrhovateľky odvodzovať právo bývania a užívania bytu od odporcu v 1.rade a tento sa mohol domáhať vypratania bytu podľa § 126 Občianskeho zákonníka. Na strane odporcu v 2.rade došlo z procesnej opatrnosti k riadnemu a včasnému zabezpečeniu bytovej náhrady. Okrem toho navrhovateľke nikdy nebola stanovená povinnosť byť vypratať, alebo sa z predmetného bytu vystaňovať, teda nemôžu byť v danom prípade aplikované ustanovenia priznávajúce ochranu osobám, ktorým takéto povinnosť bola stanovená. Navrhovateľka opustila byt dobrovoľne. Svojím návrhom navrhovateľka požaduje umožniť jej právo bývania a užívania bytu, čím zasahuje do práv a oprávnených záujmov

odporcov, ktorý nemôžu nerušene vykonávať svoje vlastnícke právo, jej uplatnený nárok je v rozpore s dobrými mravmi.

Súd vec v zmysle § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku prejednal v neprítomnosti odporcu v 1.rade a odporcu v 2.rade. Hoci boli na jednotlivé súdne pojednávania riadne a včas predvolávaní, svoju neúčasť ospravedlňovali prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodu údajných zdravotných problémov, prípadne svoju neúčasť neospravedlnili vôbec. Nakoľko v konaní boli odporcovia zastúpení právnym zástupcom, súd pokračoval v konaní a vo veci rozhodol aj v ich neprítomnosti .

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky, oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov: sobášnym listom zo dňa XX.XX.XXXX, rodným listom L. P. a T. P., posudkom o dlhodobu nepriaznivom zdravotnom stave dieťaťa zo dňa 31.7.2013, potvrdením o poberaní rodičovského príspevku za rok 2013, rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 28P/360/2008-61 zo dňa 17.3.2009, rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 28P/113/2013-532 zo dňa 16.4.2014, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 11 CoP/373/2014-636 zo dňa 10.3.2015, čiastočným výpisom s LV č. XXXX, návrhom na začatie konania o rozvod manželstva zo dňa 28.6.2013, sms správou zo dňa 11.5.2013, úradným záznamom Okresného riaditeľstva PZ v J. W., Obvodného oddelenia PZ P. zo dňa 11.5.2013, zápisnicou o trestnom oznámení zo dňa 11.5.2013 ,doplnením trestného oznámenia zo dňa 17.5.2013, trestným oznámením zo dňa 23.5.2013, uznesením o začatí trestného stíhania vo veci neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru zo dňa 24.3.2014, čestným prehlásením B. T., dohodou o dočasnom ubytovaní a úhrade nákladov spojených s dočasným ubytovaním zo dňa 1.7.2013, nájomnou zmluvou zo dňa 28.2.2014, oznámením Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny L. zo dňa 10.11.2014, podnetom na prešetrenie osobnej starostlivosti matky o maloletých zo dňa 31.10.2014, obsahom internetovej stránky X. C., listom odporcu v 1.rade zo dňa 18.3.2015, trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II č.k. 3T/113/2015-210 zo dňa 10.8.2015 právoplatným dňa 27.8.2015, listom- poskytnutie primeranej bytovej náhrady zo dňa 30.10.2015, listom právnej zástupkyne navrhovateľky zo dňa 4.11.2015, vyhlásením spoločnosti M. R., D.O..M.. o uzatvorení zmluvy o nájme bytu zo dňa 6.2.2016 , vyhlásením o zabezpečení bytovej náhrady odporcu v 2.rade zo dňa 6.2.2016, čiastočným výpisom z LV č. XXXX, žiadosťou o zaslanie návrhu zmluvy o nájme bytu zo dňa 17.2.2016 a doručenkou, listom právnej zástupkyne navrhovateľky zo dňa 2.3.2016 a doručenkou, mailovou komunikáciou medzi právnymi zástupcami účastníkov z marca 2016, výpisom z Obchodného registra vložka č. XXXXX/V oddiel D., oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 28P/113/2013, obsahom spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3T/113/2015, obsahom spisu sp. zn. E.-XXXXX/XX Správy katastra pre HM SR Bratislavu, a zistil nasledovný skutkový stav:

Z obsahu predloženého sobášneho listu súd zistil, že navrhovateľka a odporca v 1.rade uzavreli manželstvo dňa XX.XX.XXXX. Z manželstva pochádza syn L. P., narodený dňa XX.X.XXXX (čo je zrejmé z predloženého rodného listu). Zároveň si odporca v 1.rade osvojil dcéru navrhovateľky T. K., pričom bol zapísaný v knihe narodení ako biologický otec maloletej. Uvedený záver je zrejmý z obsahu výroku právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 28P/360/2008-31 zo dňa 17.3.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.4.2009. Z oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 31.7.2013 súd zistil, že maloletý L. P. má dlhodobu nepriaznivý zdravotný stav vyžadujúci osobitnú starostlivosť. Z oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny L. zo dňa 10.11.2014 je zrejmé, že maloleté deti T. a L. nie sú žiakmi X. C.. Na telefonický dotaz stará matka maloletých uviedla, že deti sú spolu s matkou v zahraničí v O.. Úrad rovnako zistil, že menovanú rodinu nemá v obci C. trvalý ani prechodný pobyt.

Z obsahu čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXXX súd zistil, že sporný byt č. X-X.XX, nachádzajúci sa na ul. Na T.Q. XX/E E. J. nadobudol odporca v 1. rade titulom kúpnej zmluvy a to ešte pred uzavretím manželstva s odporkyňou. V rámci výpisu figuroval ako jediný vlastník bytu. Darovacou zmluvou zo dňa X.X.XXXX previedol odporca v 1.rade byt na odporcu v 2.rade (čo má súd osvedčené z obsahu spisu sp. zn. E.-XXXXX, ktorý obsahuje aj originál darovacej zmluvy). Dňa XX.X.XXXX podali zmluvné strany návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Správa katastra pre HM SR Bratislavu, odbor katastrálnych konaní rozhodnutím č.v. E. XXXXX/XX zo dňa 21.6.2013 povolil vklad vlastníckeho práva k bytu do katastra nehnuteľnosti a to v prospech odporcu v 2.rade. Dňa 28.2.2014 uzavrel odporca v 2.rade ako prenajímateľ s p. T. T. ako nájomcom nájomnú zmluvu na sporný byt a to na dobu určitú do 31.3.2016. Nájomca sa zaviazal platiť prenajímateľovi nájomné vo výške 40,-Eur bez DPH mesačne a úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu, platby do fondu prevádzky, údržby a opráv a odmenu správcu

a to na základe aktuálneho zálohového mesačného predpisu, vydaného správcom. V liste odporcu v 1.rade zo dňa 18.3.2015 tento (okrem iného) konštatoval, že všetok svoj čas trávi najmä starostlivosťou o syna B., ktorý po zdravotnej stránke nie je celkom v poriadku, ktorý mu na oplátku poskytuje bývanie u seba v byte.

Dňa 11.5.2013 bol na Okresnom riaditeľstve PZ J. W., obvodnom oddelení PZ P., spísaný úradný záznam. Z jeho obsahu vyplýva, že dňa 11.5.2013 o 22.30 hod. bolo prijaté oznámenie od OS OR PZ Ba II o tom, že pred oddelením čaká v taxíku p. P., ktorú prenasleduje manžel. Oznamovateľka B. P. uviedla, že s manželom majú rodinné nezhodne, často sa hádajú, hlavne kvôli peniazom, uviedla, že manžel ju nikdy nenapadol ani sa jej nevyhrážal, iba pri hádkach zvyšoval hlas. Trestné oznámenie podať nechcela, len uviedla, že sa vystrašila tak radšej šla na políciu. Uviedla, že podala návrh na rozvod manželstva a deti odviezla k rodičom. Chce počkať na svojho brata, aby ju odviezol k jej rodičom, kde zotrvá až do rozvodu. Manželské nezhody potvrdil aj p. L. P., ktorý uviedol, že jeho manželka sa nestarala o domácnosť, chodila sa po nociach flákať. Z bytu začali miznúť veci, z čoho upodozrieva manželku ale nechcel podať trestné oznámenie, nakoľko sa chce poradiť s právnikom. Manželka odviezla deti na neznáme miesto. Dnešný deň videl manželku stáť pred domom a išiel za ňou zistiť, čo robí v noci vonku a čo je s deťmi, na to ona začala utekať za prichádzajúcim taxíkom, nasadla a išli preč, pričom on išiel za taxíkom. Približne o 23.30 hodine ukázala p. P. sms správu od manžela v znení " tu na L. už nikdy nevstúpiš do môjho bytu. Je vymenený zámok, ostať v osade, odkiaľ si prišla, zlodejka, zlatokopka.". Pani B. P. podala trestné oznámenie na svojho manžela, ktorý ju pri každej hádke vyháňa z bytu. Dňa 11.5.2013 chcela ísť na taxík, tam prišiel za ňou manžel, nevie, čo od nej chcel, bála sa, tak utekala za taxíkom, on za ňou išiel až na policajnú stanicu, kde už prišli policajti. Následne sa upokojil a po dohovorení odišiel preč. Po tom je prišla vyššie citovaná správa. Následne p. P. službukonajúcemu policajtovi uviedla, že si potrebuje vziať svoje osobné veci a veci detí, nakoľko v C. nemá ani nevyhnutné veci, preto tento vyrozumel p. P., pričom tento súhlasil. Hliadka v čase o 1.20 hod 12.5.2013 zahlásila, že p. P. si svoje veci z bytu vzala a nedošlo k žiadnemu protiprávnemu konaniu.

Dňa 11.5.2013 o 23.21 hodine obdržala navrhovateľka od odporcu v 1.rade textovú správu v znení: " Tu na L. XX-R. už nikdy nevstúpiš do môjho bytu. Je vymenený kľúč, ostať v osade, odkiaľ si prišla, zlodejka, zlatokopka!"

V doplnení trestného oznámenia zo dňa 17.5.2013 navrhovateľka uviedla, že odporca v 1.rade jej neoprávnené bráni v užívaní bytu, v ktorom ako manželka spolu s maloletými deťmi žili od mája 2009 a to tak, že dňa 11.5.2013 vymenil resp. prekódoval zámok na vchodových dverách. Ako dôkaz, že jej manžel úmyselne bráni v užívaní bytu označila aj textovú správu, ktorú jej poslal odporca v 1.rade dňa 11.5.2013. Po podaní trestného oznámenia dňa 11.5.2013 požiadala políciu, aby ju uviedla do bytu, aby si mohla vziať pre seba a deti najnutnejšie veci. Po telefonáte polície s odporcom v 1.rade, išla navrhovateľka do bytu, kde sa nemohla dostať vlastným kľúčom z dôvodu prekódovania zámku. Po vstupe do bytu sa v ňom nachádzali okrem odporcu v 1.rade jeho dvaja synovia a ďalšie osoby. Po tom ako si zbalila najnevyhnutnejšie veci, byt navrhovateľka opustila. Dňa 13.5.2013 o 22.10 hod. opätovne prišla do bytu so svojim bratom. Byt nemohla otvoriť. Dňa 14.5.2013 p 15.30 hodine išla opätovne do bytu v sprievode známeho, byt otvoriť nemohla. Do dňa podania doplnenia trestného oznámenia bolo navrhovateľke a jej deťom bránené v užívaní bytu. Navrhovateľka uviedla, že v byte sa nachádzajú všetky osobné veci jej a detí, maloletá Karin tam má všetky školské pomôcky a od pondelka 13.5.2013 nemôže chodiť do školy. Obe deti sú u jej rodičov v C., nakoľko nemajú kde v J. bývať. V byte zostali tiež lieky a zdravotné záznamy detí.

Dňa 24.5.2013 podala navrhovateľka trestné oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchanie trestného činu neoprávneného zásahu do práv k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že odporca v 1.rade jej bráni v užívaní bytu, v ktorom ako manželka bývali od mája 2009 a vedú spoločnú domácnosť a to tým, že dňa 11.5.2013 vymenil, resp. prekódoval zámok na vchodových dverách do bytu, čím jej ako oprávnenej osoby do dňa podania oznámenia neoprávnenie bráni v jeho užívaní. Navrhovateľka opätovne opísala udalosti dňa 11.5.2013, pričom zdôraznila, že v dňoch 13.5 a 14.5.2013 sa pokúšala do bytu dostať avšak neúspešne. Rovnako uviedla, že dňa 19.5.2013 telefonicky kontaktovala odporcu v 1.rade s tým, že ho žiadala, aby ju vpustil do bytu, aby mohla vziať deťom lieky, lekárske správy a školské veci. Odporca v 1.rade jej zložil telefón. Snažila sa ho telefonicky kontaktovať aj polícia, avšak neúspešne, nakoľko mal vypnutý telefón. Spolu s políciou prišla opätovne k bytu, ktorý však otvoriť nevedela a dnu sa nedostala. Dňa 10.8.2015

vydal Okresný súd Bratislava II trestný rozkaz č.k. 3T/113/2015-210 ktorým uznal obžalovaného L. P., nar. X.XX.XXXX za vinného, že v čase od 11.5.2013 v nočných hodinách prekódoval zámok na vchodových dverách do bytu na X.poschodí nachádzajúceho sa v J. na ul. Na T. XX v úmysle zabrániť prístupu do bytu jeho manželke B. P. ako aj ich dvom maloletým deťom a ktorá sa mohla dostať do bytu len za asistencie policajných orgánov, teda oprávnenej osobe neoprávnene bránil v užívaní bytu, závažnejším spôsobom konania (na viacerých osobách), čím spáchal úmyselný prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 1 ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Za to ho súd odsúdil na peňažný trest vo výške 1.000,-Eur a uložil mu pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu náhradný trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 27.8.2015.

Súd si vyhotovil z pripojeného súdneho spisu sp. zn. 3T/113/2015 fotokópie, ktoré založil do súdneho spisu na č.l. 284 a nasledujúce. V rámci trestného konania vypovedal aj odporca v 1.rade. Vo svojej výpovedi uviedol, že problém medzi ním a navrhovateľkou nastal 1.4.2013, keď od neho požadovala kúpu automobilu a obnos peňazí, ktoré však odporca v 1.rade k dispozícii nemal z dôvodu zlej finančnej situácie. Od tohto dátumu navrhovateľka tajne vykrádala byt, pričom počas víkendov jej v tom pomáhal brat. Navrhovateľka zobrala hotovosť, zbierku šperkov, ktoré pravdepodobne dávala do záložní. V sobotu 11.5.2013 prišiel domov okolo 22.00 hodiny, zistil, že deti nie sú doma, ľahol si do obývacej izby, kde mal posteľ a kde bola súčasne TV. Manželka mala nahlas pustený televízor, napriek tomu, že on chcel spať a nenávisťne sa usmievala. Odporca v 1.rade sa preto obliekol a odišiel do práce. Potom si to ale rozmyslel a keď si uvedomil, že je výhradný majiteľ bytu vrátil sa domov. Videl vonku pred domom stáť navrhovateľku ako čaká na taxík. Zastavil sa pri nej a spýtal sa jej, kde sú deti a kde ide v noci taxíkom míňať jeho peniaze. Navrhovateľka nereagovala a rozbehla sa za taxíkom, pred nastúpením zakričala, že odporcu v 1.rade zničí a volá na neho políciu. Odporca v 1.rade chcel vedieť kam ide, preto išiel za taxíkom. Ten zastavil na polícii na E. ulici. Za odporcom prišli policajti, ktorí ho vyzvali na predloženie dokladov a pozvali ho na policajnú stanicu. Navrhovateľka do zápisnice uviedla, že podala žiadosť o rozvod, čo si bol odporca v 1.rade overiť na súd o pár dní neskôr. V noci ho manželka požiadala o povolenie vstupu do bytu za prítomnosti policajnej hliadky, pretože si chcela zobrať osobné veci jej a detí. Toto jej umožnil, pričom navrhovateľka zobrala všetky veci deťom, pretože doma sa už žiadne nenachádzajú. Pri výsluchu dňa 3.2.2015 odporca v 1.rade uviedol, že sporný byt nadobudol pre uzavretím manželstva s navrhovateľkou, táto mala vedomosť o tom, že ho ale dostane syn B., keď sa mu zdravotne uľaví. Zdôraznil, že podľa jeho názoru bol odchod navrhovateľky dňa 11.5.2013 plánovaný, z bytu mizli veci, deti bývali často u babky na celé víkendy, posledný večer sa mu navrhovateľka vyhrážala, že príde o všetko. Potvrdil, že prekódoval zámok na vchodových dverách, pretože chcel mať istotu, že byt nikto nevykradne. Zámok bol však prekódovaný aj v priebehu nasledujúceho týždňa, nie je pravda, že by sa dva dni po hádke nemohla navrhovateľka svojim kľúčom dostať do bytu. Od dňa 11.5.2013 ho navrhovateľka nijakým spôsobom nekontaktovala, nemal vedomosť o tom, že by sa chcela dostať do bytu. Navrhovateľku kontaktoval za účelom zistenia, čo je s deťmi. Ako sa odporca v 1.rade vyjadril, mohol od navrhovateľky očakávať čokoľvek, preto vykonal to, čo mal v úmysle už dávno a to daroval byty svojim synom. Obával sa, že by navrhovateľka ho mohla o tieto obrať, znemožniť mu bývanie v nich, napríklad nasťahovaním si do nich svojej početnej rómskej rodiny. Syn B. mu v byte umožňuje bývať naďalej. V trestnom konaní vypovedal tiež p. B. T. (17.12.2014). Potvrdil, že bol svedkom toho, ako si navrhovateľka išlo po veci do sporného bytu, v ktorom však zostali všetky potrebné veci pre deti ako rodné listy, osobné doklady. Navrhovateľku čakal v aute. Približne týždeň na to išiel so sestrou na políciu vybavovať nové doklady. Nevedel sa vyjadriť k tomu, či navrhovateľka zobrala nejaké veci z bytu. Potvrdil, že navrhovateľka sa pokúšala dňa 13.5.2013 dostať do bytu, avšak neúspešne. Vypovedal tiež svedok I. P. (dňa 17.12.2014). Potvrdil, že bol dňa 11.5.2013 prítomný v spornom byte, keď navrhovateľka prišla do bytu v sprievode policajtov. Navrhovateľka hovorila, že si chce zobrať všetky svoje veci, nevedel však uviesť čo konkrétne si zobrala. Kontroloval ju či neberie z bytu aj firemné veci. Otec mu ukazoval, že v byte už nič nie je, čo bolo pred tým, išlo aj o normálne veci, išlo o akoby vypratý byt, ukazoval mu prázdne skrine. Navrhovateľka počas balenia po ňom vykrikovala, nech sa nepozerá, čo si berie. Otec sa jej spýtal, kde sú všetky veci ktoré zobrala, na čo ona odpovedala, že jej nikto nedokáže, že ich zobrala. Počuli toto aj policajti a povedali odporcovi v 1.rade, že môže podať trestné oznámenie. Navrhovateľka vykrikovala, že odporca v 1.rade urobil najväčšiu chybu v živote, že si ju zobral a že ho pripraví o majetok. Zbalené veci dávala navrhovateľka do igelitových vriec, celé to trvalo asi hodinu. Navrhovateľka si zobrala oblečenie pre seba a deti, nevidel, že by si brala nejaké doklady alebo listiny. Sporný byt kúpil odporca v 1. rade pre svojho syna B. s tým, že keď vyrastie, prepíše ho na neho.

Z obsahu čestného vyhlásenia zo dňa 16.5.2013 súd zistil, že brat navrhovateľky p. B. T. išiel s navrhovateľkou do sporného bytu dňa 13.5.2013 o 22.10 hodine. Navrhovateľka nemohlo otvoriť vchodové dvere kľúčom od bytu z dôvodu, že zámok na dverách bol vymenený resp. prekódovaný, a tento sa nedal vsunúť do zámky. Navrhovateľka zaklopala na dvere bytu a následne zazvonila, avšak dvere jej odporca v 1.rade neotvoril, pričom sa javilo, že v byte v tom čase nik nebol. Nakoľko sa navrhovateľka nemohla dostať do bytu, spoločne odišli k p. T. do nájomného bytu na Y. X E. J., kde jej umožnil prespať.

Z obsahu dohody o dočasnom ubytovaní a úhrade nákladov spojených s dočasným ubytovaním zo dňa 1.7.2013 súd zistil, že brat navrhovateľky p. B. T. sa zaviazal, že navrhovateľku a jej dve maloleté deti dočasne ubytuje v byte na O. A. Č.. XX E. J. dňom 1.7.2013 a to na čas, kým B.S. P. sa nedomôže svojho práva bývať v byte č. X-X.XX na ulici Na T. XX/E E. J.. B.S. P. sa zaviazala svoju bratovi prispievať na prevádzkové náklady spojené s dočasným ubytovaním sumou 60,-Eur mesačne a platiť 100,-Eur mesačne za dočasné ubytovanie.

Dňa 1.7.2013 podal odporca v 1.rade na tunajší súd návrh na rozvod manželstva s navrhovateľkou (datovaný dňom 28.6.2013). Ako dôvod rozvratu manželských vzťahov odporca v 1.rade označil to, že sa s navrhovateľkou nevedel zhodnúť na podstatných veciach, najmä vo finančných otázkach. Nezhody vyvrcholili dňa 11.5.2013, kedy prišiel domov unavený, navrhovateľka však pozerala hlasno televíziu a neprirodzene sa usmievala. Odporca v 1.rade preto šiel sa vyspať do práce. Po ceste si to však rozmyslel a keď sa vrátil domov, uvidel navrhovateľku čakať pred domom na taxi, pýtal sa jej kam ide a kde sú deti, namiesto odpovede sa rozbehla za vozidlom taxi, do ktorého nastúpila. Odporca v 1.rade mal záujem zistiť, kde ide a došli na policajnú stanicu, kde na neho navrhovateľka podala trestné oznámenie v rámci ktorého uviedla, že podala návrh na rozvod manželstva. Po návrate domov odporca v 1.rade zistil, že chýbajú všetky hodnotné veci. Navrhovateľka, za asistencie polície, si prišla po veci, pričom si odnášala rôzne veci, aj tie ktoré boli obchodným majetkom. Potom zistil, že si navrhovateľka asi mesiac odvážala po víkendoch veci jej rodičom. V návrhu ďalej odporca v 1.rade uviedol, že dotazom na Okresný súd Bratislava II zistil, že odporkyňa návrh na rozvod nepodala a namiesto neho podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo veci strpenia bývania v byte. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 28P/113/2013-532, právoplatným dňa 20.6.2014 v súvislosti s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/373/2014-636 zo dňa 10.3.2015, súd manželstvo navrhovateľky a odporcu v 1.rade rozviedol, zveril maloletú T. S. L. do osobnej starostlivosti matky a zaviazal otca prispievať na ich výživu sumou 250,-Eur resp. 200,-Eur mesačne. Rozsudok neupravoval styk otca s maloletými deťmi a určoval, že obaja rodičia sú oprávnení zastupovať maloleté deti a spravovať ich majetok.

V liste zo dňa 30.10.2015 predložil právny zástupca v mene odporcu v 1.rade právnej zástupkyňi navrhovateľky príležitosť k uzatvoreniu nájomnej zmluvy na nájom porovnateľných bytov. Odporca v 1.rade sa vyjadril, že týmto splnil svoju povinnosť, keď poskytol navrhovateľke možnosť uzatvoriť nájomnú zmluvu na byt s príslušným prenajímateľom, ktorého by navrhovateľka mala za týmto účelom čo najskôr kontaktovať. V liste boli uvedené mená a kontaktné údaje prenajímateľov ako aj linky na predmetné ponúkané byty. V zmysle pečiatky tento list bol doručený právnej zástupkyňi navrhovateľky dňa 2.11.2015. Táto na neho reagovala listom zo dňa 4.11.2015, v ktorom uviedla, že odporcovia nespĺnili svoju povinnosť, ktorej sa domáha navrhovateľka v tomto konaní.

Z obsahu vyhlásenia o uzatvorení zmluvy o nájme bytu spoločnosti M. R., D..O..M.. zo dňa 6.2.2016 je zrejmé, že spoločnosť (prostredníctvom svojho konateľa) vyhlásila, že je ochotná uzavrieť nájomnú zmluvu s B. P. za dodržania obvyklých trhových podmienok. Predmetom nájmu mal byť byt o rozlohe 50 m², pozostávajúci z 1 obytnej miestnosti nachádzajúci sa na ul. J. X, J.. Nájom sa mal uzavrieť na určitý čas 6 mesiacov počnúc dňom podpisu nájomnej zmluvy. Nájomné bolo stanovené na sumu 650,-Eur mesačne, pričom v cene nemali byť zahrnuté úhrady a plnenia spojené s užívaním bytu. Rovnako návrh obsahoval podmienku, že nájomca smie byť užívať výlučne sám a nesmie ho sprístupniť tretím osobám. V závere vyhlásenia bolo uvedené, že nájomnú zmluvu je možné podpísať po telefonickom dohovore na t.č. XXXX XXX XXX v pracovný deň od 15.00 do 18.00 hod. v sídle advokátskej kancelárie odporcu. Spolu s týmto vyhlásením bolo vyhotovené aj vyhlásenie odporcu v 2.rade o zabezpečení bytovej náhrady s odkazom na vyhlásenie spoločnosti M. R. D..O..M... V zmysle výpisu z LV č. XXXX je zrejmé, že ponúkaný byt je vo vlastníctve spoločnosti M. R. D..O..M... Tieto listiny boli doručené právnej zástupkyňi navrhovateľky na pojednávaní dňa 8.2.2016.

Dňa 17.2.2016 zaslala právna zástupkyňa navrhovateľky spoločnosti M. R. D..O..M.. list, v ktorom ju žiadala o zaslanie návrhu zmluvy o nájme bytu. Tento list bol doručovaný na adresu spoločnosti, uvedenú v Obchodnom registri. Zásielku si adresát neprevzal v odbernej lehote. Rovnako sa právna zástupkyňa navrhovateľa obrátila na právneho zástupcu odporcov a to listom zo dňa 2.3.2016, ktorého požiadala o zaslanie návrhu zmluvy o nájme ako aj o zaslanie telefonického alebo mailového kontaktu na spoločnosť M. R., D..O..M... Zároveň požiadala o oznámenie, čo je predmetom plomby na ponúkanej nehnuteľnosti. List bol doručený právnenému zástupcovi odporcov dňa 3.3.2016. Právna zástupkyňa navrhovateľky sa opätovne obrátila na právneho zástupcu odporcov a to mailom zo dňa 4.3.2016. Oznámila, že jej klientka si chce ponúkaný byt obhliadnuť a za týmto účelom navrhla dva termíny. Opätovne požiadala o oznámenie telefonického a mailového kontaktu na spoločnosť M. R. D..O..M.. a zaslanie nájomnej zmluvy. Právny zástupca odporcov v maily zo dňa 11.3.2016 odpovedal, že spoločnosť M. D..O..M. v tejto veci nezastupuje a nevie sa k jej otázkam vyjadriť. Odporučil právnej zástupkyňi navrhovateľky postupovať podľa platných právnych predpisov Slovenskej republiky a usmernenia súdu.

Súd vykonal výsluch navrhovateľky na pojednávaní dňa 19.10.2015. Situáciu pred dňom 11.5.2013 opísala tak, že už viacero mesiacov sa s ňou odporca v 1.rade nerozprával, bol náladový a agresívny. Dňa 11.5.2013 prišiel z práce domov, chodil agresívne po byte, nadával, búchal dverami a potom náhle odišiel. V tomto čase boli maloleté deti v C.O., kde ich odviezol brat navrhovateľky. Ako odišiel odporca v 1.rade z domu, dostala navrhovateľka strach a volala matke čo má robiť, na čo jej tá odporučila, aby prišla pre istotu k nej domov. Zavolala si preto taxík a čakala naň pred domom. Vtedy prišiel odporca v 1.rade, ktorý ju začala naháňať po ulici, nadávať jej a vyhrážať sa. Ako prišiel taxík do neho nastúpila a chcela, aby ju zaviezol na autobusovú stanicu. Odporca v 1.rade taxík sledoval. Samotný taxikár navrhoval, aby navrhovateľka išla na políciu. Po príchode tam oznámila službukonajúcemu policajtovi prečo prišla. Medzitým sa odporca vrátil domov, prekódoval zámky a napísal jej sms-ku, že už nikdy do bytu nevstúpi. Na základe tohto podala trestné oznámenie. Poprosila policajtov, aby s ňou išli do bytu, nakoľko si potrebovala vziať najnevýhnutnejšie veci. Z bytu, za prítomnosti policajtov zobrala len najnutnejšie veci, nakoľko predpokladala, že do bytu sa vráti. Všetko ostatné jej v byte zostalo, rovnako ako školské potreby detí a lieky. Do bytu sa pokúšala následne dostať aj za prítomnosti svedkov, čo jej umožnené nebolo. Od vtedy odporcu v 1.rade stále prosí, aby do bytu mohla ísť, avšak neúspešne. Od tohto dátumu v podstate prebýva, kde sa dá, najskôr u mamy v C., neskôr u brata v J.. Bola nútená hľadať si prácu, ktorú našla v O. od septembra 2014, kde aj býva. Považuje to však len za dočasné riešenie, prichýlil ju jej známy. Jej deti sú nutené chodiť do O. školy a učiť sa po nemecky, nakoľko nemali možnosť navštevovať školu na Slovensku. Uviedla, že sporný byt bol jej domovom ako aj domovom jej detí a dobrovoľne by ho nikdy neopustila. Na dotaz špecifikovala, že veci, ktoré si v deň 11.5.2013 zobrala z bytu boli len základné veci- spodné prádlo, pyžamo, niečo na prezlečenie, hygienické potreby.

Súd v súvislosti s rozsahom vykonaného dokazovania uvádza, že nepripustil výsluch svedka I. P., nakoľko tento sa k udalostiam zo dňa 11.5.2013 vyjadril už pred orgánom činným v trestnom konaní a súd sa s obsahom jeho výpovede oboznámil. Bolo by nadbytočné a nehospodárne, vypočúvať navrhovaného svedka k rovnakým okolnostiam, k akým sa už vyjadroval.

Podľa § 3 ods .1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 703 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka ak sa za trvania manželstva manželia alebo jeden z nich stanú nájomcami bytu, vznikne spoločný nájom bytu manželmi. Ustanovenie odseku 1 neplatí, ak manželia spolu trvale nežijú.

Podľa § 704 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka ak sa niektorý z manželov stal nájomcom bytu pred uzavretím manželstva, vznikne obom manželom spoločný nájom bytu uzavretím manželstva. To isté platí, ak vzniklo pred uzavretím manželstva niektorému z manželov právo na uzavretie zmluvy o nájme družstevného bytu.

Podľa § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak služobný byt po smrti nájomcu alebo po rozvode jeho manželstva užívajú ďalej manžel, prípadne osoby uvedené v § 706 ods. 1, nie sú povinné sa z bytu vysťahovať, dokiaľ im nie je zabezpečený primeraný náhradný byt, ak nestačí podľa osobitného zákona

poskytnutie náhradného ubytovania. To platí aj v prípade, ak nájomca služobného bytu opustí trvale spoločnú domácnosť.

Podľa § 712 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka bytovými náhradami sú náhradný byt, náhradné ubytovanie a prístrešie. Náhradným bytom je byt, ktorý svojou veľkosťou a vybavením zabezpečuje ľudsky dôstojné bývanie nájomcu a členov jeho domácnosti.

Podľa § 712b ods. 3 Občianskeho zákonníka nájomca, ktorý má byt vypratať, je povinný uzavrieť zmluvu o bytovej náhrade do 30 dní od doručenia písomného vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady; ak nájomnú zmluvu bezdôvodne neuzavrie, jeho nárok na bytovú náhradu zanikne.

Podľa § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka k dôjde k zmene vlastníctva k prenajatej veci, vstupuje nadobúdateľ do právneho postavenia prenajímateľa a nájomca je oprávnený zbaviť sa svojich záväzkov voči prvšiemu vlastníkovi, len čo mu bola zmena oznámená alebo nadobúdateľom preukázaná.

Podľa § 707 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak zomrie jeden z manželov, ktorí boli spoločnými nájomcami bytu, stane sa jediným nájomcom pozostalý manžel.

Podľa § 708 Občianskeho zákonníka ustanovenia § 706 ods. 1 a 2 a § 707 ods. 1 platia aj v prípade, ak nájomca opustí trvale spoločnú domácnosť.

Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

Podľa § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 Z.z. o úprave pomerov súvisiacich s nájmom bytov a s bytovými náhradami zabezpečením bytovej náhrady je pre účely tohto zákona predloženie písomného vyhlásenia osoby, ktorá poskytne náhradný byt alebo náhradné ubytovanie, o tom, že uzavrie zmluvu o nájme alebo podnájme bytu s osobou, ktorá má vypratať byt.

Podľa § 96 ods. 1,2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní. Nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takomto prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu.

Súd v prvom rade uvádza, že v prvom výroku tohto súdneho rozhodnutia zastavil konanie voči odporcovi v 1.rade z dôvodu späťvzatia návrhu na začatie konania navrhovateľkou. Späťvzatie návrhu predstavuje dispozitívny úkon účastníka konania, ktorým tento vyjadruje svoju vôľu nepokračovať v súdnom konaní. Súd je preto povinný konanie zastaviť. Súd v tomto prípade skúmal aj vyjadrenie odporcu v 1.rade, ktorý nesúhlasil so späťvzatím návrhu, pričom poukázal na existenciu svojho záujmu na meritórnem rozhodnutí vo veci. Poukázal na to, že meritórnym rozhodnutím vo veci sa zabezpečí istota, že ani v budúcnosti sa voči nemu navrhovateľka nebude domáhať uloženia rovnakej povinnosti, pričom opakovaným podávaním návrhov by došlo k zníženiu hodnoty nehnuteľnosti. V prvom rade súd uvádza, že prevodom sporného bytu v priebehu súdneho konania, stratil odporca pasívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní a ako taký nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej plnenia sa navrhovateľka v konaní domáha. Stratou pasívnej vecnej legitímácie došlo v podstate k zániku akejkoľvek povinnosti voči navrhovateľke vo vzťahu k zabezpečeniu práva bývania, preto je argumentácia odporcu v 1.rade smerujúca k potrebe vydania meritórneho rozhodnutia vo veci nedôvodná. Navrhovateľka ako dominus litis vyjadrila svoju vôľu nepokračovať v konaní a toto jej právo je silnejšie ako záujem odporcu na rozhodnutí vo veci samej. Len samotný záujem na meritórnem rozhodnutí vo veci nepostačuje ako argument, ktorý by svojim obsahom spĺňal definíciu dôležitého dôvodu nesúhlasu. Okrem toho tvrdenia odporcu v 1.rade, že by to zabránilo podávaniu ďalších žalôb navrhovateľkou sú len špekulatívne a hypotetické, čo nepostačuje, nakoľko vážny dôvod musí existovať v rozhodnom čase, teda v čase, kedy sa rozhoduje o zastavení konania. Taktiež údajné znižovanie hodnoty nehnuteľnosti je výlučne len

nepodloženým predpokladom, ktorý by nastal len za vzniku viacerých na seba nadväzujúcich a rovnako úplne hypotetických skutočností. Odporca v 1.rade teda súdu neuviedol vážny a existujúci dôvod svojho nesúhlasu so späťvzatím návrhu, pričom deklarovanie svojho záujmu na meritórnom rozhodnutí vo veci nepodložil vážnymi skutkovými a právnymi faktami. Súd návrhu navrhovateľky vyhovel a konanie voči odporcovi v 1.rade z dôvodu späťvzatia zastavil.

Čo sa týka návrhu smerujúceho voči odporcovi v 2.rade súd sa pre účely rozhodnutia vo veci samej zaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré boli preukázané, pričom prihliadol na špecifickosť vzťahov medzi účastníkmi konania ako aj to, že konanie všetkých bolo ovplyvňované stresujúcou situáciou, ktorá nastala v priebehu rozpadu rodinných vzťahov medzi nimi.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čase podania návrhu na začatie konania boli účastníci konania (navrhovateľka a odporca v 1.rade) manželia, ktorí spolu so svojimi dvomi maloletými deťmi žili a to bez prerušenia v spornom byte a to až do dňa 11.5.2013. Hoci jediným vlastníkom nehnuteľnosti bol odporca v 1.rade, navrhovateľka mala právo v byte bývať a tento užívať. Ako manželka odvodzovala toto svoje právo práve od existujúceho rodinnoprávneho vzťahu, ktorého obsahom je nielen povinnosť manželov spolu žiť v zmysle § 18 zákona o rodine ale aj vzájomná vyživovacia povinnosť v zmysle § 71 zákona o rodine. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že hoci prípad nároku manžela nevlastníka na užívanie bytu vo vlastníctve druhého manžela nie je osobitne upravený, prípustnosť analógie v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, umožňuje súdu aplikovať na úpravu tohto vzťahu a generovanie práv a povinností jeho účastníkov iné zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z toho, že manželstvo ako rodinný vzťah, chránený rozsiahlou právnou úpravou, predstavuje v rodinnom práve jeden z pilierov fungovania spoločenských a sociálnych vzťahov a v právnom zmysle zväzok, z ktorého vyplývajú obom účastníkom rozsiahle práva ale i povinnosti, je zrejmé, že aj v prípade jeho rozvodu je záujem na usporiadaní právnych vzťahov medzi manželmi tak, aby obaja zastávali pred zákonom rovnocenné postavenie.

S prihliadnutím na možnosť aplikácie analógie v občianskoprávných vzťahoch, súd skúmal, či v Občianskom zákonníku sú ustanovenia, upravujúce vzťahy účelovo najbližšie vzťahu, ktorý je predmetom skúmania v tomto konaní. Logickým výkladom možno dospieť k záveru, že ak zákon konštituuje, chráni a upravuje spoločný nájom bytu manželmi, kedy postačuje, že sa jeden z manželov stal nájomcom bytu pred uzavretím manželstva na to, aby po uzavretí manželstva zo zákona vznikol spoločný nájom k danému bytu pre oboch manželov, bolo by absurdné nevyvodzovať vznik obdobného práva bývania manžela aj v prípade nadobudnutia vlastníctva k bytu pred uzavretím manželstva len jedným z manželov. S touto otázkou sa napokon vysporiadala aj judikatúra a súdna prax. Odvodené právo bývania manžela, ktorý nie je vlastníkom užívanej nehnuteľnosti, vyplývajúce z rodinného vzťahu, má preto zabezpečovať, a to aj pre prípad rozvodu manželstva, kontinuitu trvania práva na uspokojovanie základnej životnej potreby bývania, kedy vo svojom obsahu zahŕňa jednak právo manžela- nevlastníka zotrvať v byte, resp. tento užívať a jednak právo na zabezpečenie bytovej náhrady. Analogicky je teda možné použiť ustanovenie § 713 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatovať že za trvania manželstva(ale aj po jeho rozvode) má manžel- nevlastník právo užívať byt manžela- vlastníka až do poskytnutia bytovej náhrady. Rovnako súd konštatuje, že nakoľko bola judikovaná aj povinnosť nadobúdateľa bytu strieť výkon práva rozvedenej manželky v zmysle § 680 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, aj v prípade prevodu vlastníckeho práva na iného nositeľa, tohto zaťažuje vyššie naznačená povinnosť rovnako ako aj povinnosť poskytnúť bytovú náhradu. Tieto právne úvahy a závery nevyplývajú len z ustálenej judikatúry a rozhodovacej praxe (rozhodnutie NSSR sp.zn. 1 M Cdo 7/2004, rozhodnutie NNSR sp. zn. 3M Cdo 19/2009, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 14Co 262/2009-185 zo dňa 20.10.2009). Súd zastáva názor, že ochrana manžela- nevlastníka (práve pred situáciou, že v prípade rozpadu rodinných vzťahov sa manžel- vlastník odvoláva na existenciu svojho výlučného vlastníckeho práva a bráni druhému manželovi v užívaní bytu, v ktorom pred tým spolu žili a v ktorom zriadili svoju domácnosť) a to tým, že zákon bráni jeho právo na bývanie, predstavuje jeden z eliminátorov svojvoľného konania druhého manžela a zabezpečuje rovnosť oboch pred zákonom a nemožnosť šikanózneho výkonu vlastníckeho práva. Tento názor nachádza svoju odozvu v zásade spravodlivosti, kedy uloženie povinnosti strieť výkon užívania a bývania v byte alebo dome je viazané len na okamih poskytnutia primeranej bytovej náhrady, čo znamená, že vlastník je obmedzovaný pri výkone svojho vlastníckeho práva len do okamihu, kedy sa potreba bývania u druhého z manželov nezabezpečí inak. V opačnom prípade by naozaj dochádzalo k absurdným situáciám, kedy by sa manžel- nevlastník alebo rozvedený manžel ocitol bez

strechy nad hlavou a to len v závislosti od (často aj svojvoľného a emóciami vyvolaného) rozhodnutia druhého manžela.

Vychádzajúc z vyššie naznačených úvah súd uvádza, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že navrhovateľka (spolu so svojimi maloletými deťmi) sa práve dňa 11.5.2013 dostala do situácie, kedy bola nútená odísť zo sporného bytu (ktorého výlučným vlastníkom bol odporca v 1.rade) a do tohto jej návrat následne nebol umožnený. V prvom rade je nutné ustáliť, že odporcom sa v konaní nepodarilo preukázať, že by navrhovateľka opustila byt dobrovoľne (čím by sa mohli aplikovať ustanovenia § 707 ods. 1, 708 a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Len v rovine neosvedčených tvrdení zostali argumenty odporcov, že navrhovateľka sa údajne pripravovala na svoj odchod z bytu už dlhšiu dobu pred dátumom 11.3.2015. Rovnako nepreukázali, že by navrhovateľka z bytu už dlhšiu dobu odnášala osobné veci, veci detí a dokonca aj veci patriace výlučne odporcovi v 1.rade, že by tieto speňažovala a tak sa snažila poškodiť odporcu v 1.rade. Tieto tvrdenia uviedol pred orgánom činným v trestnom konaní len odporca v 1.rade. Je minimálne otázne, prečo odporca v 1.rade v prípade pravdivosti týchto tvrdení, nepodal na navrhovateľku trestné oznámenie, alebo sa iným spôsobom tomuto nezákonnému konaniu nebránil. I. P. pred orgánom činným v trestnom konaní vyslovene neuviedol, že videl ako navrhovateľka berie aj veci ktoré jej nepatria, naopak konštatoval, že kontroloval, ktoré veci berie a ktoré nie. Skutočnosť, že navrhovateľka byt neopustila dobrovoľne a v podstate k odchodu došlo v chvate a v rýchlych časových súvislostiach, osvedčuje aj celková popísaná situácia, ktorá nastala večer dňa 11.5.2013. Súd má za to, že celkové správanie odporcu v 1.rade v tento večer, teda to, že prenasledoval taxík, v ktorom sa viezla navrhovateľka až na policajnú stanicu, celková konfliktná situácia ktorá medzi manželmi panovala, mohli v navrhovateľke dôvodne vzbudiť obavu pred nečakaným až agresívnym správaním odporcu v 1.rade. Tomu nasvedčoval aj obsah nasledujúcej sms-správy, ktorú poslal odporca v 1.rade vtedy ešte svojej manželke, v ktorej obsahu jej dal jednoznačne najavo, že do bytu, v ktorom žili už nikdy nevstúpi. Z toho mohla navrhovateľka dôvodne vyvodiť záver, že odporca v 1.rade urobí všetko pre to, aby jej zabránil v ďalšom užívaní bytu. V konaní okrem toho nebolo sporné, že odporca v 1.rade následne zakódoval zámok od vchodových dverí od bytu, čím navrhovateľke znemožnil vstup do bytu a jeho užívanie. Túto skutočnosť nesporne osvedčuje aj právoplatný trestný rozkaz, ktorý má charakter odsudzujúceho rozsudku a ktorého výrokom je súd v tomto konaní v zmysle § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku viazaný. Odporca v 1.rade teda bránil oprávnenej osobe (navrhovateľke) v užívaní bytu, čím spáchal úmyselný trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo k nebytovému priestoru podľa § 218 Trestného zákona. Obrana odporcu v 1.rade, ktorý poukazuje na to, že keby sa v trestnom konaní aktívne bránil, odsudzujúci rozsudok by nebol vydaný, je vyslovene zavádzajúca a absolútne irelevantná. Skutočnosť, že navrhovateľka nemala úmysel opustiť byt odporcu v 1.rade osvedčuje aj to, že sa pokúšala dostať sa do bytu, čo potvrdil aj jej brat B. T.. Taktiež nepriamo jej úmysel osvedčuje aj podanie tohto návrhu na začatie konania, spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré podala promptne, len niekoľko dní po udalostiach dňa 11.5.2013. Znamená to, že svoje práva začala súdnou cestou brániť bez akéhokoľvek časového odstupu, čo osvedčuje jej tvrdenie, že sa ocitla v situácii, kedy nevedela svoju bytovú otázku riešiť žiadnym prijateľným spôsobom. Okrem toho medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že obe deti zostali v osobnej starostlivosti navrhovateľky a jedno z nich bolo školopovinné a navštevovalo školu v J.. Je preto logické, že snahou navrhovateľky bolo zabezpečenie práva bývania aj deťom a najmä zabezpečenie kontinuity školskej dochádzky. Táto nemohla byť zabezpečená, ak by deti mali dochádzať do školy v J. (až z C.) a to na dennej báze. Všetky tieto okolnosti nasvedčujú prijatiu záveru, že navrhovateľka v deň 11.5.2013 nemala v úmysle odísť z bytu, celú situáciu riešila v časovom strese a pod vplyvom okolností. Je dôvodné sa domnievať, že ak navrhovateľka v tento deň požiadala policajtov o sprievod do bytu odporcu v 1.rade, kde si chcela zobrať nevyhnutné veci, viedla ju k tomuto obava z reakcie odporcu v 1.rade, kedy nemohla vedieť, či nedôjde k vyhrotenej situácii, ohrozujúcej ju a jej zdravie. Okrem toho, ak sa v byte nachádzali ďalších 5 osôb, bol odchod navrhovateľky pre tento moment, pochopiteľný, a nemožno z neho vyvodzovať jej úmysel odísť z bytu natrvalo.

Okrem toho v konaní nebolo možné ustáliť ani úmysel navrhovateľky odísť od manžela a ďalej s ním nežiť. Hoci pred policajným orgánom navrhovateľka uviedla, že podala návrh na rozvod manželstva, k tomuto vyhláseniu ju mohla viesť stresujúca situácia, ktorá nastala a nemožno len z tohto jej vyhlásenia vyvodzovať jej úmysel opustiť odporcu v 1.rade. Tomuto nasvedčuje aj jej nasledujúce správanie, ako aj to, že návrh na rozvod manželstva nakoniec podal odporca v 1.rade.

Vychádzajúc z vyššie naznačenej situácie, súd ustálil, že aj po dátume 11.5.2013 trvalo právo navrhovateľky na bývanie v byte, a toto bolo odvodené od jej rodinnoprávneho vzťahu s odporcom v 1.rade. Rovnako teda trvala povinnosť odporcu v 1.rade strpieť právo bývania a užívania bytu navrhovateľkou a to až do vtedy, kým jej neposkytne primeranú bytovú náhradu.

V priebehu konania došlo zo strany odporcu v 1.rade k darovaniu sporného bytu svojmu synovi-odporcovi v 2.rade. Súd neuveril tvrdeniu odporcu v 1.rade, že k tomuto prevodu došlo bez ohľadu na vedené súdne konania a že tento prevod bol dlhodobý plánovaný a avizovaný. V prvom rade návrh na začatie konania bol podaný dňa 20.5.2013. Darovacia zmluva bola podpísaná dňa 7.6.2013 a vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností povolený dňa 21.6.2013. Z vykonaného dokazovania je naopak zrejmé, že odporca v 1.rade už v čase darovania nehnuteľnosti mal vedomosť o vedenom konaní a prevod nehnuteľnosti bola reakcia na podanie návrhu a najmä na podanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Sám odporca v 1.rade v návrhu na rozvod manželstva uviedol, že dotazoval súd pričom zistil, že navrhovateľka podala tento návrh na začatie konania. Ako nosné však súd považuje vyjadrenie odporcu v 1.rade pred orgánom činným v trestnom konaní, kde vyslovene uviedol, že nakoľko mohol od navrhovateľky očakávať čokoľvek, mal obavu, že príde o byt, daroval tento svojmu synovi. Z uvedeného je zrejmé, že podnetom na darovanie bytu bolo práve podanie návrhu na začatie konania. Toto konanie odporcu v 1.rade nemožno vyhodnotiť inak, ako konanie smerujúce k zabráneniu úspechu navrhovateľky v konaní, kedy došlo k zániku jeho pasívnej vecnej legitímácie. Účelovosť tohto konania osvedčuje aj následný postoj odporcov, kedy viaceré vyjadrenia odporcu v 1.rade naznačujú, že v tomto byte naďalej býval a uspokojoval si svoje životné potreby (takto sa vyjadril ešte dňa 3.2.2015 pred orgánom činným v trestnom konaní, keď konštatoval, že syn B. mu v byte umožňuje bývať naďalej). Tento pokus odporcu v 1.rade o zbavenie sa hmotnoprávnej povinnosti strpieť právo bývania navrhovateľky nemohol viesť k úspechu, nakoľko ako už bolo vyššie všeobecne naznačené, v prípade prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti, zaťažuje táto povinnosť aj nového nadobúdateľa, v tomto prípade odporcu v 2.rade. Hoci je pravdou, že tento nie je pokrvným rodinným príslušníkom navrhovateľky, jeho pasívnu vecnú legitímáciu v konaní možno odvodzovať práve od znenia ustanovenia § 680 ods. 2 a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Je zrejmé, že v priebehu konania došlo k rozvodu manželstva medzi navrhovateľkou a odporcom v 1.rade. Táto skutočnosť však nemá podstatný vplyv na kvalifikáciu nároku uplatneného v tomto konaní. Právo bývania navrhovateľky v byte sa v čase trvania manželstva odvodzovalo od jej rodinného vzťahu s odporcom v 1.rade (vzťah analogicky pripodobnený vzniku spoločného nájmu bytu manželmi) a po rozvode sa odvodzovalo od práva na zabezpečenie kontinuity možnosti bývania v zmysle § 713 ods. 1 a § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Súd sa ďalej zaoberal argumentáciou odporcov, ktorí zdôrazňovali, že v čase vyhlásenia rozsudku, už mala navrhovateľka, rovnako ako jej deti zabezpečené bývanie v O. a preto jej nemožno poskytnúť súdnu ochranu v podobe vyhovenia návrhu a to ani voči odporcovi v 2.rade. Práve pri tomto argumente však súd zohľadnil v prospech navrhovateľky viaceré okolnosti, ktoré táto nemohla ovplyvniť a nemožno jej ich pričítať za vinu. V prvom rade, sama navrhovateľka súdu uviedla, že bývanie v O. nemá charakter trvalého riešenia jej bytovej situácie, že tam býva u známeho, ktorý jej poskytol ubytovanie zadarmo ako výpomoc v jej situácii. Odporcovia napriek tomu, že tvrdili, že právo bývania navrhovateľky je trvalo uspokojené, nenavrhli v konaní na preukázanie tohto tvrdenia žiadne relevantné dôkazy (napríklad výsluch známeho navrhovateľky, ktorý jej poskytoval bývanie). Účel ochrany práva navrhovateľky nebol preto dosiahnutý inak a jej bytová situácia zostáva naďalej len dočasná, bez trvalého riešenia. Okrem toho súd zobral na zreteľ, že v čase podania návrhu bola situácia navrhovateľky a jej detí značne chaotická a nepríjemná. Ocitol sa v krátkom časovom okamihu bez trvalého bývania, boli odkázaní na bývanie u rodičov navrhovateľky, alebo u jeho brata. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľka bola nútená riešiť vzniknutú situáciu, ako sa dalo, pričom vzhľadom na jej vtedajšie sociálne postavenie (na rodičovskej dovolenke) bolo obtiažne zabezpečiť si ihneď adekvátnu bytovú náhradu. Navrhovateľka rovnako nenesie zodpovednosť za to, že súdne konanie trvalo tri roky a je len logické, že za tento čas si musela nájsť stabilnejšie, hoci aj prechodné ubytovanie a zamestnať sa. Táto situácia však nijako nespôsobilá zánik povinnosti odporcu v 2.rade strpieť už uplatnený nárok bývania a užívania sporného bytu. Je zrejmé, že súdne konanie trvalo dlhšie aj z dôvodu viacerých odvolaní zo strany odporcov a to aj voči procesným súdnym uzneseniam, na ktorých podanie mali nesporne právo, avšak aj oni spôsobili časový posun v rozhodovaní súdu prvého stupňa.

Súd rovnako nemôže súhlasiť ani s tvrdením odporcu v 2.rade, že na určenie povinnosti neexistuje naliehavý právny záujem. Nejedná sa v tomto prípade o určovaciu žalobu ale o žalobu o plnenie, pri ktorej sa existencia naliehavého právneho záujmu neskúma.

Ďalším bodom, ktorým sa súd zaoberal, bolo skúmanie toho, či odporca v 2.rade nezabezpečil navrhovateľky primeraný náhradný byt, čím by došlo k zániku jeho povinnosť strpieť výkon práva bývania navrhovateľky v spornom byte. Aj v tomto prípade súd skúmal všetky skutkové okolnosti a tieto vyhodnotil nielen striktne podľa znenia citovaných zákonných ustanovení, ale aj s prihliadnutím na objektívnu možnosť resp. nemožnosť navrhovateľky dodržať prekluzívnu 30 dňovú lehotu v zmysle § 712b ods. 3 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade je nutné konštatovať, že k neuzavretiu nájomnej zmluvy so spoločnosťou M. R., D..O..M.. nedošlo bezdôvodne, ale z dôvodov objektívnych a relevantných. Nie je preto splnená hypotéza právnej normy ustanovenia § 712 b ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorá predpokladá odopretie uzavretia nájomnej zmluvy bezdôvodne. Hoci podľa názoru súdu vyhlásenie spoločnosti M. R. D..O..M.. možno považovať v zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 189/1992 za relevantné vyhlásenie osoby poskytujúcej náhradný byt, následné udalosti znemožnili navrhovateľke riadne uzavrieť nájomnú zmluvu. Súd súhlasí s argumentáciou právnej zástupkyne navrhovateľa, že bolo právom navrhovateľky oboznámiť sa s obsahom nájomnej zmluvy. Keďže preukázala, že sa jej nepodarilo skontaktovať priamo so spoločnosťou M. R., dôvodne sa obrátila na právneho zástupcu odporcu, aj vzhľadom k tomu, že v samotnom vyhlásení bolo konštatované, že nájomnou zmluvou disponuje právny zástupca odporcov a je možné ju podpísať priamo u neho v kancelárii. Požiadavka navrhovateľky na jej zaslanie, prípade oznámenie telefónneho čísla alebo mailovej adresy spoločnosti M. R., D..O..M.. boli úplne relevantné a odôvodnené požiadavky, ktoré právny zástupca odporcov mal možnosť splniť. Nakoľko ale navrhovateľke nájomnú zmluvu nezaslal (čo v súčasnej dobe preferujúcej elektronickú komunikáciu nie je žiadny problém), navrhovateľka sa nemala možnosť s touto oboznámiť. Rovnako nemala možnosť sa kontaktovať s poskytovateľom údajnej bytovej náhrady. Neuzavretie nájomnej zmluvy bolo preto dôvodné a v podstate nemožnosť jej uzavretia spôsobil právny zástupca odporcov, ktorý neposkytol nevyhnutnú primeranú súčinnosť. Tým, že objektívne nemohlo dôjsť k uzavretiu nájomnej zmluvy, nemožno považovať predloženie vyhlásenia o poskytnutí náhradného bytu za riadne a také, ktoré by zbavovalo žalovanej povinnosti odporcu v 2.rade. Okrem toho, z vyhlásenia je zrejmé, že nájom mal byť uzavretý len na dobu určitú, čo podľa názoru súdu tiež nezohľadňuje požiadavku zabezpečenia stáleho a trvalého bývania pre navrhovateľku ako aj jej deti. Len okrajovo súd dodáva, že ostatné námietky navrhovateľky (rozloha bytu, vysoké nájomné, plomba na nehnuteľnosti) nie sú skutočnosťami, ktoré by odôvodňovali neposkytnutie bytovej náhrady. V tejto súvislosti súd ešte uvádza, že tvrdenie právneho zástupcu odporcu, že v dnešnej dobe, si každý záujemca o uzavretie nájomnej zmluvy má možnosť nájsť byt primeraný svojim požiadavkám, je síce pravdivé, ale nezabavuje odporcu v 2.rade zákonnej povinnosti zabezpečiť bytovú náhradu osobne. Zákon zabezpečenie bytovej náhrady judikuje ako jeho povinnosť, do splnenia ktorej, má oprávnená osoba nárok byť užívať a bývať v ňom.

Záverom súd dodáva, že skúmal podaný návrh na začatie konania aj v kontexte dobrých mravov. Odporcovia totiž v priebehu celého konania poukazovali na šikanóznosť návrhu a nárokov uplatňovaných navrhovateľkou v konaní. Hoci je pravda, že súčasný skutkový stav (manželia sú rozvedení, žijú od seba a každý z nich si zabezpečuje svoje potreby samostatne) navodzuje dojem praktickej zbytočnosti úpravy vzťahov medzi účastníkmi, nemožno stratiť zo zreteľa aj to, že v čase podania návrhu bol nárok navrhovateľky nielen odôvodnený, ale práva, ktorých plnenia sa domáhala, vykazovali známky akútности. To, že následne sa navrhovateľka musela zariadiť a zabezpečiť sebe aj deťom strechu nad hlavou, je len výsledkom praktickej nevyhnutnosti. Až v priebehu konania došlo k ustáleniu skutkového stavu, pričom ale treba zdôrazniť, že trvalá bytová náhrada navrhovateľke poskytnutá nebola a v konaní nebolo preukázané, že by navrhovateľka mala stále ubytovanie, čím by súdna ochrana stratila význam a zmysel. Konaním odporcu v 1.rade došlo (darovaním nehnuteľnosti, návrhom na rozvod manželstva) aj v tomto konaní k tomu, že navrhovateľka bola nútená upravovať pôvodný návrh, rozširovať okruh účastníkov, prípadne brať návrh späť. Súd nezistil na strane navrhovateľky konanie v rozpore s dobrými mravmi, ani nemôže vyhodnotiť podaný návrh ako šikanózný a nedôvodný. Naopak stojí minimálne za zamyslenie a súd na to dôrazne poukazuje, že konaním odporcu v 1.rade (jednoznačne označené autoritatívnym výrokom súdu v trestnom konaní) došlo k bráneniu výkonu práva bývania navrhovateľke a nepriamo aj spoločným maloletým deťom. Ak teda odporca v 1.rade vymenil zámok na vchodových dverách, musel vedieť (nakoľko deti boli v opatere navrhovateľky) že týmto zabraňuje užívaniu bytu nielen navrhovateľke ale aj jeho maloletým a

školopovinným deťom, ktorým takto upiera právo na bývanie, ale najmä upiera istotu pri zabezpečovaní základných životných potrieb, čo je podľa názoru súdu, jedna zo základných rodičovských povinností.

V zmysle vyššie uvedeného možno zhrnúť, že odporca v 1.rade zabránil užívaniu bytu navrhovateľke, čím sa dopustil úmyselného trestného činu. Byt previedol na odporcu v 2. rade, čím došlo aj k prevodu povinnosti strpieť výkon práva bývania a užívania bytu a povinnosti zabezpečenia adekvátnej bytovej náhrady. K zabezpečeniu bytovej náhrady nedošlo, preto povinnosť, na ktorej plnenie zaviazal súd odporcu v 2.rade, stále trvá.

Súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodne o trovách konania do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že (§ 205 ods. 2 O. s. p.)

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak odporca dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, navrhovateľ môže podať návrh na vykonanie exekúcie.